

PARLAMENTUL ROMÂNIEI

CAMERA DEPUTAȚILOR

SENATUL

LEGE

pentru modificarea și completarea Legii nr. 227/2015 privind Codul fiscal

Parlamentul României adoptă prezenta lege:

Art. I. - Legea nr. 227/2015 privind Codul fiscal, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 688 din 10 septembrie 2015, cu modificările și completările ulterioare, se modifică și se completează după cum urmează:

1. La articolul 287, litera c) se modifică și va avea următorul cuprins:

„c) în cazul în care se acordă reduceri de preț după livrarea bunurilor sau prestarea serviciilor;”

2. La articolul 314, după alineatul (7) se introduce un nou alineat, alin. (7¹), cu următorul cuprins:

„(7¹) În sensul alin. (7), sfârșitul următoarei luni după încheierea fiecărui trimestru calendaristic se consideră a fi ultima zi calendaristică a respectivei luni, chiar dacă aceasta este o zi nelucrătoare.”

3. La articolul 315, după alineatul (6) se introduce un nou alineat, alin. (6¹), cu următorul cuprins:

„(6¹) În sensul alin. (6), sfârșitul următoarei luni după încheierea fiecărui trimestru calendaristic se consideră a fi ultima zi calendaristică a respectivei luni, chiar dacă aceasta este o zi nelucrătoare.”

4. La articolul 315², după alineatul (18) se introduce un nou alineat, alin. (18¹), cu următorul cuprins:

„(18¹) În sensul alin. (18), sfârșitul următoarei luni după încheierea perioadei fiscale se consideră a fi ultima zi calendaristică a respectivei luni, chiar dacă aceasta este o zi nelucrătoare.”

5. La articolul 316, alineatele (6¹) și (6²) se abrogă.

6. După articolul 321¹ se introduce un nou articol, art. 321², cu următorul cuprins:

„Art. 321²

Obligațiile generale ale prestatorilor de servicii de plată

(1) În sensul prezentului articol, se aplică următoarele definiții:

a) „prestator de servicii de plată” înseamnă oricare dintre categoriile de prestatori de servicii de plată prevăzute la art. 2 lit. a) - d) din Legea nr. 209/2019 privind serviciile de plată și pentru modificarea unor acte normative;

b) „serviciu de plată” înseamnă oricare dintre activitățile prevăzute la art. 7 alin. (1) lit. c) – f) din Legea nr. 209/2019;

c) „plată” înseamnă, cu excepția operațiunilor prevăzute la art. 4 alin. (1) – (4) și art. 105 din Legea nr. 209/2019, o „operațiune de plată” în sensul definiției de la art. 5 alin. (1) pct. 36 din Legea nr. 209/2019, sau o „remitere de bani” în sensul definiției de la art. 5 alin. (1) pct. 47 din Legea nr. 209/2019;

d) „plătitor” înseamnă „plătitor” în sensul definiției de la art. 5 alin. (1) pct. 41 din Legea nr. 209/2019;

e) „beneficiar al plății” înseamnă „beneficiar al plății” în sensul definiției de la art. 5 alin. (1) pct. 6 din Legea nr. 209/2019;

f) „stat membru de origine” înseamnă „stat membru de origine” în sensul definiției de la art. 5 alin. (1) pct. 55 din Legea nr. 209/2019;

g) „stat membru gazdă” înseamnă „stat membru gazdă” în sensul definiției de la art. 5 alin. (1) pct. 56 din Legea nr. 209/2019;

h) „cont de plăți” înseamnă «cont de plăți» în sensul definiției de la art. 5 alin. (1) pct. 11 din Legea nr. 209/2019;

i) „IBAN” înseamnă „IBAN” în sensul definiției de la art. 2 pct. 15 din Regulamentul (UE) nr. 260/2012 al Parlamentului European și al Consiliului din 14 martie 2012 de stabilire a cerințelor tehnice și comerciale aplicabile operațiunilor de transfer de credit și de debitare directă în euro și de modificare a Regulamentului (CE) nr. 924/2009;

j) „BIC” înseamnă „BIC” în sensul definiției de la art. 2 pct. 16 din Regulamentul (UE) nr. 260/2012.

(2) Prestatorii de servicii de plată sunt obligați să păstreze evidențe ale beneficiarilor plăților și ale plăților în legătură cu serviciile de plată pe care le prestează pentru fiecare trimestru calendaristic, pentru a permite organelor fiscale competente să efectueze controale privind livrările de bunuri și prestările de servicii care, în conformitate cu prevederile capitolului V din prezentul titlu, se consideră că au loc în România, în vederea atingerii obiectivului de combatere a fraudei în domeniul TVA.

(3) Obligația prevăzută la alin. (2) se aplică numai serviciilor de plată prestate în ceea ce privește plățile transfrontaliere. Se consideră că o plată este transfrontalieră în cazul în care plătitorul se află într-un stat membru, iar beneficiarul plății se află într-un alt stat membru, într-un teritoriu terț sau o țară terță.

(4) Obligația care le revine prestatorilor de servicii de plată în temeiul alin. (2) se aplică în cazul în care, în cursul unui trimestru calendaristic, un prestator de servicii de plată prestează servicii de plată care corespund unui număr de peste 25 de plăți transfrontaliere către același beneficiar al plăților.

(5) Numărul de plăți transfrontaliere prevăzut la alin. (4) se calculează cu referire

la serviciile de plată prestate de prestatorul de servicii de plată pentru fiecare stat membru și pentru fiecare element de identificare astfel cum este prevăzut la alin. (10). În cazul în care prestatorul de servicii de plată deține informații conform cărora beneficiarul plăților dispune de mai multe elemente de identificare, calculul se efectuează pe beneficiar al plăților.

(6) Obligația prevăzută la alin. (2) nu se aplică serviciilor de plată prestate de prestatorii de servicii de plată ai plătitorului pentru orice plată atunci când cel puțin unul dintre prestatorii de servicii de plată ai beneficiarului se află într-un stat membru, astfel cum rezultă din codul BIC al prestatorului de servicii de plată sau din orice alt cod de identificare comercială care identifică fără echivoc prestatorul de servicii de plată și locația acestuia. Totuși, prestatorii de servicii de plată ai plătitorului includ respectivele servicii de plată în calculul prevăzut la alin. (4) și (5).

(7) În cazul în care prestatorilor de servicii de plată li se aplică obligația prevăzută de alin. (2), evidențele:

a) sunt păstrate de către prestatorul de servicii de plată în format electronic pentru o perioadă de trei ani calendaristici de la sfârșitul anului calendaristic al datei plății;

b) sunt puse la dispoziție organului fiscal competent, în conformitate cu art. 24b din Regulamentul (UE) nr. 904/2010 al Consiliului din 7 octombrie 2010 privind cooperarea administrativă și combaterea fraudei în domeniul taxei pe valoarea adăugată, în situația în care România este stat membru de origine sau stat membru gazdă. Punerea la dispoziție a evidențelor se realizează prin intermediul unui formular electronic standard, până cel târziu la sfârșitul lunii care urmează după expirarea trimestrului calendaristic la care se referă informațiile. Sfârșitul lunii care urmează după încheierea trimestrului calendaristic se consideră a fi ultima zi calendaristică a respectivei luni, chiar dacă aceasta este o zi nelucrătoare.

(8) Procedura privind punerea la dispoziție a evidențelor prevăzută la alin. (7) lit. b) se aprobă prin ordin al președintelui Agenției Naționale de Administrare Fiscală.

(9) În aplicarea alin. (3) și fără a aduce atingere prevederilor capitolului V din prezentul titlu, locația plătitorului se consideră a fi în statul membru care corespunde:

a) codului IBAN al contului de plăți al plătitorului sau oricărui alt identificator

care identifică fără echivoc și furnizează locația plătitorului, sau în absența unor astfel de identificatori,

b) codului BIC sau oricărui alt cod de identificare comercială care identifică fără echivoc și furnizează locația prestatorului de servicii de plată care acționează în numele plătitorului.

(10) În aplicarea alin. (3), locația beneficiarului plății se consideră a fi în statul membru, în teritoriul terț sau în țara terță care corespunde:

a) codului IBAN al contului de plăți al beneficiarului plății sau oricărui alt identificator care identifică fără echivoc și furnizează locația beneficiarului plății, sau în absența unor astfel de identificatori,

b) codului BIC sau oricărui alt cod de identificare comercială care identifică fără echivoc și furnizează locația prestatorului de servicii de plată care acționează în numele beneficiarului plății.

(11) Evidențele păstrate de prestatorii de servicii de plată, în temeiul alin. (2) – (7), conțin următoarele informații:

a) codul BIC sau orice alt cod de identificare comercială care identifică fără echivoc prestatorul de servicii de plată;

b) numele sau denumirea comercială a beneficiarului plății, astfel cum figurează în evidențele prestatorului de servicii de plată;

c) dacă este disponibil, orice cod de înregistrare în scopuri de TVA sau alt cod fiscal național al beneficiarului plății;

d) codul IBAN sau, în absența codului IBAN, orice alt identificator care identifică fără echivoc și furnizează locația beneficiarului plății;

e) codul BIC sau orice alt cod de identificare comercială care identifică fără echivoc și furnizează locația prestatorului de servicii de plată care acționează în numele beneficiarului plății, în cazul în care beneficiarul primește fonduri fără să aibă un cont de plăți;

f) dacă este disponibilă, adresa beneficiarului plății, astfel cum figurează în evidențele prestatorului de servicii de plată;

g) detaliile privind orice plată transfrontalieră, astfel cum este prevăzută la alin.

(3);

h) detaliile privind orice restituire a unei plăți, astfel cum este identificată ca fiind legată de plățile transfrontaliere prevăzute la lit. g).

(12) Informațiile prevăzute la alin. (11) lit. g) și h) conțin următoarele detalii:

a) data și ora efectuării plății sau a restituirii plății;

b) valoarea și moneda plății sau a restituirii plății;

c) statul membru de origine al plății primite de sau în numele beneficiarului plății, statul membru de destinație a restituirii, după caz, precum și informațiile utilizate pentru a stabili originea sau destinația plății sau a restituirii plății în conformitate cu prevederile alin. (9) și (10);

d) orice referință care identifică fără echivoc plata;

e) dacă este cazul, informația că plata este inițiată la sediul fizic al comerciantului.”

7. La articolul 330, după alineatul (2), se introduce un nou alineat, alin. (2¹), cu următorul cuprins:

„(2¹) Prin excepție de la prevederile alin. (2), în situațiile prevăzute la art. 287 lit. c), dacă reducerile de preț nu sunt acordate direct clientului, furnizorii de bunuri și/sau prestatorii de servicii trebuie să emită pentru fiecare perioadă fiscală un document centralizator în vederea ajustării bazei de impozitare.”

8. La articolul 356, după alineatul (3), se introduce un nou alineat, alin. (4), cu următorul cuprins:

„(4) Prin excepție de la prevederile art. 338, nu se consideră ca fiind fapt generator de accize consumul de gaz natural utilizat pentru menținerea capacității de a transporta și de a distribui gaz natural, în limitele stabilite de autoritatea de reglementare în domeniu.”

9. La articolul 414¹⁰ alineatul (5) se abrogă.

10. La articolul 414¹⁸ alineatul (5) se abrogă.

Art. II. - Prevederile art. I pct. 6 intră în vigoare la data de 1 ianuarie 2024.

*

Prevederile art. I pct. 6 transpun Directiva (UE) 2020/284 a Consiliului din 18 februarie 2020 de modificare a Directivei 2006/112/CE în ceea ce privește introducerea anumitor cerințe pentru prestatorii de servicii de plată, publicată în Jurnalul Oficial al Uniunii Europene, seria L, nr. 62 din 2 martie 2020.